

Chương 6

Delaney đan hai tay vào nhau khóa chặt sau cổ người bạn trai cũ của nàng và nhảy cùng anh ta theo làn điệu chậm rãi của một khúc blues chơi bằng guitar. Gắn Tommy đến thế này lần nữa khiến nàng có cảm giác giống như trước đây, chỉ khác ở chỗ cánh tay đang ôm nàng là của một người đàn ông, không phải là một cậu nhóc. Khi còn là trẻ nhãi, anh chàng không hề nhảy đúng điệu, giờ cũng vẫn vậy. Hồi trước, anh ta luôn có mùi giống như xà phòng Irish Spring. Bây giờ anh ta dùng nước hoa, không phải là cái vị tươi mát mà nàng đã liên tưởng đến khi nghĩ tới anh ta. Anh ta từng là mối tình đầu của nàng. Anh ta khiến trái tim nàng nảy lên và đập rộn ràng. Bây giờ, nàng không còn cảm giác đó nữa.

“Nhắc lại cho anh nghe xem,” anh ta nói bên cạnh tai nàng, “tại sao chúng ta không thể là bạn?”

“Bởi vì vợ anh ghét tôi.”

“Ồ, phải rồi.” Anh ta kéo nàng lại gần hơn một chút, nhưng vẫn đặt tay trên eo lưng nàng. “Nhưng anh thích em.”

Màn tán tỉnh trơn tru của anh ta bắt đầu từ khoảng một giờ trước, ngay sau khi Lisa rời quán. Anh ta đã tặng bóc nàng hai lần, nhưng quả thật anh chàng quá quyến rũ ở khoản đó, nàng không thể nổi giận với anh ta. Anh ta khiến nàng bật cười và làm nàng quên rằng anh ta từng bóp nát con tim nàng bằng cách chọn Helen.

“Tại sao em không ngủ với anh hồi học trung học?” anh ta hỏi.

Nàng đã muốn như vậy - thật sự muốn. Nàng đã yêu điên dại và trong nàng ngập tràn học môn nổi loạn của tuổi trẻ. Nhưng lớn hơn cả niềm khát khao Tommy lại là nỗi sợ hãi về việc mẹ nàng và Henry sẽ phát hiện ra nàng đã ngủ với một thằng con trai. “Anh đã đá tôi.”

“Không. Em đã đá anh.”

“Chỉ ngay sau khi tôi bắt gặp anh đang làm chuyện đó với Helen.”

“Ồ, phải.”

Nàng kéo người ra đủ xa để nhìn vào mặt anh ta, rất khó thấy rõ trên sàn nhảy tối mờ. Anh ta và nàng cùng phá lên cười khi nàng nói, “Nó thật là kinh khủng.”

“Tào lao quá. Anh đã luôn cảm thấy thật tội tệ vì những gì đã xảy ra, nhưng anh chẳng khi nào biết phải nói gì với em sau đó,” anh ta thú nhận. “Anh biết những gì anh muốn nói, nhưng anh không nghĩ rằng em thích nó.”

“Gì vậy?”

Những chiếc răng trắng của anh chàng phản chiếu trong ánh sáng nhạt nhòa. “Rằng anh rất tiếc vì em đã bắt gặp anh đang làm chuyện đó với Helen, nhưng dù sao đi nữa, chúng ta có thể tiếp tục không?”

Đã có một thời gian nàng viết tên anh trên khắp cuốn tập của nàng, khi nàng hình dung mình được sống trong giấc mơ gia đình hạnh phúc với Tommy Markham.

“Em đã bỏ đi vì chuyện đó à?”

“Không,” nàng trả lời, thật sự cảm thấy may mắn vì anh ta không phải chồng mình.

Anh ta rướn người tới trước và hôn nhẹ lên trán nàng. “Đó là những gì anh nhớ nhất về em. Từ ‘không’,” anh ta nói sát làn da của nàng. Nhạc dừng hẳn và anh ta lùi lại mỉm cười với nàng. “Anh vui vì em đã quay về.” Anh ta đưa nàng về bàn và lấy áo Jacket. “Gặp em sau.”

Delaney nhìn anh ta rời khỏi và với chai bia đặt trên bàn. Vừa đưa chai lên môi, nàng vừa vén tóc ra khỏi cổ với bàn tay còn lại. Tommy đã không thay đổi nhiều so với hồi còn đi học. Anh ta vẫn đẹp trai. Vẫn quyến rũ và vẫn là một tên đê tiện. Nàng suyt chút nữa cảm thấy tội cho Helen - gần như thế.

“Định hẹn hò với bạn trai cũ sao?”

Nàng nhận ra cái giọng đó ngay cả khi không cần nhìn quanh. Nàng hạ chai xuống và ngược nhìn lên người đàn ông duy nhất khiến nàng đau khổ hơn tất cả những bạn trai cũ của nàng cộng lại. “Ghen à?” Nhưng không giống Tommy, nàng không bao giờ quên được những gì đã xảy ra trong buổi tối oi bức đó với Nick Allegrezza.

“Xanh cả mặt.”

“Có phải anh định đến gây chuyện với tôi không? Bởi vì tôi không muốn gây chuyện. Giống như anh nói hôm trước, chúng ta sẽ cùng có mặt trong đám cưới anh trai của anh. Có thể chúng ta sẽ phải cố gắng để làm quen. Hãy thân thiện hơn.”

Một nụ cười quyến rũ vờn trên môi anh. “Thân thiện như thế nào?”

“Bạn bè. Chỉ là bạn bè,” nàng nói mặc dù nàng nghi ngờ rằng nó sẽ chẳng đời nào xảy ra. Nhưng có thể họ sẽ ngừng việc đấu đá nhau. Đặc biệt bởi vì nàng có vẻ như lúc nào cũng thua.

“Bạn thân?”

Có thể như vậy lắm. “Được.”

“Kết bạn ư?”

“Chắc rồi.”

Anh lắc đầu. “Không bao giờ có chuyện đó.”

“Tại sao?”

Anh không trả lời. Thay vào đó anh giật cái chai ra khỏi tay nàng và đặt nó lên bàn. Ca sĩ của ban nhạc blues vô danh đang chìm đắm trong giai điệu chậm rất ngọt ngào của bản “Tôi cũng đã yêu em từ lâu” khi Nick lôi nàng ra sàn nhảy chật cứng người. Anh kéo nàng đối diện anh sau đó lắc hông theo điệu nhạc soul gợi tình. Nàng bị thúc từ phía sau khi cố gắng giữ khoảng cách giữa ngực anh và ngực nàng, nhưng bàn tay to lớn của anh đặt trên lưng đã giữ nàng ở đúng chỗ mà anh muốn. Nàng không có lựa chọn nào khác ngoài việc nhẹ nhàng đặt lòng bàn tay lên đôi vai rộng của anh. Đuôi tóc của anh quét nhẹ lên khớp ngón tay nàng giống như những cơn man nhẹ nhàng của tơ lụa, và nhiệt độ từ cơ thể rắn chắc, nóng bỏng của anh thấm qua mấy lớp vải bông, ni và len sưởi ấm làn da nàng. Không giống Tommy, âm nhạc như tuôn chảy qua Nick, dịu dàng và tự nhiên, giống như một dòng nước êm ả lặng lẽ. “Anh nên mời tôi nhảy đã chứ,” nàng lên tiếng, nói qua tiếng đập thành thịch của trái tim.

“Em nói đúng. Tôi nên hỏi.”

“Bây giờ là thập kỷ chín mươi. Hầu hết đàn ông đều đã được khai hóa.” Mùi của anh tràn ngập trong tâm trí nàng với làn hương từ vải cotton sạch và hơi đàn ông ấm áp.

“Hầu hết đàn ông, như gã bạn trai cũ của em?”

“Phải.”

“Tommy suy nghĩ với sự xảo quyệt của hắn.”

“Anh cũng vậy thôi.”

“Em lại bắt đầu rồi đây,” anh dừng lại và hạ thấp giọng một chút, “cứ nghĩ là em đã rành về tôi lắm ấy.”

Dạ dày nàng thắt lại trong mớ bùng nhùng của những cảm xúc mâu thuẫn. Giận dữ và khao khát, dè chừng đến ngộp thở, và nỗi sợ hãi thấu tận tâm can. Tommy Markham, mối tình đầu của nàng, chưa hề gây ra sự hỗn loạn như vậy cho nàng. Tại sao là Nick? Số lần anh cư xử tồi tệ với nàng vẫn nhiều hơn những lúc tử tế. Họ có một thời dĩ vãng mà nàng tưởng đã chôn vùi được. “Mọi người trong thị trấn biết rằng anh đã đi lại với một số cô gái.”

Anh lùi lại một quãng để nhìn xuống nàng. Anh đèn từ sàn nhảy lướt dọc nửa trái gương mặt điển trai của anh. “Ngay cả khi điều đó là sự thật, thì vẫn có điểm khác biệt. Tôi chưa kết hôn mà.”

“Dù đã kết hôn hay chưa, thì quan hệ tình dục bừa bãi như vậy cũng thật ghê tởm.”

“Có phải đó cũng là những gì em đã bảo bạn gái cũ của em?”

“Quan hệ của tôi với Tommy chẳng liên quan gì đến anh cả.”

“Quan hệ? Có phải em định gặp anh ta sau đó vì cái gọi là tình dục bừa bãi mà em cảm thấy rất ghê tởm?” Bàn tay anh lần từ dưới lưng lên đến gáy của nàng. “Có phải hấn ta làm người em nóng rục?” Anh cài mấy ngón tay vào tóc nàng, giữ đầu nàng trong lòng bàn tay. Đôi mắt anh lạnh lùng như đá.

Nàng đẩy vai anh, nhưng anh siết chặt hơn, ấn những ngón tay mạnh mẽ vào da đầu nàng. Anh không định làm đau nàng, nhưng anh cũng không muốn buông nàng ra. “Anh thật bệnh hoạn.”

Anh cúi mặt xuống và kẻ sát môi nàng hỏi, “Hấn có làm em hứng lên không?”

Nàng hớp hớp lấy hơi.

“Làm em khao khát đến đau đớn?”

Trái tim của Delaney nảy tung trong lồng ngực và nàng không thể trả lời. Anh nhẹ nhàng hôn phớt lên môi nàng và đưa đầu lưỡi vào giữa kẽ môi nàng. Một luồng khoái cảm quét qua ngực nàng. Phản ứng tức thì của cơ thể nàng thật đáng ngạc nhiên và làm nàng lo sợ. Nick là người đàn ông cuối cùng mà nàng cảm thấy thèm muốn đến đau đớn như vậy. Quá khứ của họ thật tồi tệ. Nàng định đẩy anh ra xa, nhưng anh đã bắt đầu trở nên cuồng nhiệt và nụ hôn mang đầy nhục cảm. Lưỡi của anh tìm vào trong miệng nàng trong một đợt tấn công nóng bỏng kéo dài, ngẫu nhiên nàng, tiêu diệt sự kháng cự của nàng và tạo nên cảm giác ngọt ngào lúc nàng mút chặt đôi môi của anh.

Nàng muốn căm ghét anh. Nàng muốn ghét anh ngay cả khi nàng hôn lại anh. Ngay cả khi lưỡi nàng khuyến khích anh. Ngay cả khi nàng vòng lấy quanh cổ anh và bám chặt lấy anh như thể đó là chỗ dựa vững chắc nhất trong cái thế giới chao đảo cuồng loạn này. Đôi môi của anh thật ấm. Mạnh mẽ. Buộc nàng đáp trả với một xúc cảm mãnh liệt tương tự.

Anh thả đôi tay to lớn xuống hai bên sườn nàng, sau đó lần đến dưới vạt áo len của nàng. Nàng cảm nhận được những ngón tay của anh khẽ sờ sờ nơi thắt lưng mình, từng ngón một vuốt ve làn da nàng. Sau đó, lòng bàn tay chai sần ấm nóng tìm tới eo nàng, ngón tay cái của anh lướt êm trên bụng nàng, lan tỏa nhẹ nhàng trên làn da nóng bỏng của nàng. Dạ dày nàng càng thêm quặn thắt và cảm giác như bị kim châm khiến ngực nàng ngứa ran, làm đầu ngực nàng căng ra như thể anh đã chạm vào đó. Anh làm nàng quên mất rằng mình đang đứng ở sàn nhảy đông người. Anh khiến nàng quên hết tất cả. Bàn tay của nàng ôm lấy hai bên cổ anh và mấy ngón tay nàng vò rối tóc anh. Sau đó, nụ hôn dần trở nên dịu dàng, và anh nhẹ nhàng ấn ngón tay cái vào rốn nàng. Anh luồn ngón tay cái vào dưới cạp quần jean của nàng vào kéo nàng áp sát cái vạt dài và cứng gồ lên ngay bên phải vạt áo của anh.

Tiếng rên rỉ như bị nghẹn lại của nàng mang lại cảm giác tỉnh táo tức thời, và nàng tách miệng mình khỏi anh. Nàng thở hổn hển, xấu hổ và kinh hoàng vì

phản xạ không kiểm soát được của cơ thể. Trước đây anh đã từng làm như vậy với nàng, nhưng rồi lần đó nàng cũng đã không cản anh.

Nàng đẩy anh ra và bàn tay của anh buông xuống bên hông. Cuối cùng, khi nàng ngẩng lên nhìn vào gương mặt anh, ánh mắt anh vẫn kín đáo và cảnh giác. Sau đó quai hàm anh nghiến chặt và đôi mắt nheo lại.

“Em không nên quay về. Em nên tiếp tục đi,” anh nói, sau đó anh quay bước và tìm lối chen ra khỏi đám đông.

Choáng váng vì cách hành xử của mình và anh cũng như nỗi khao khát còn cuộn lên trong mạch máu, Delaney đứng sững một lúc lâu. Điệu blues vẫn tiếp tục tuôn ra từ cái loa lớn, và những cặp xung quanh nàng vẫn xoay theo điệu nhạc như thể không có gì xáo trộn vừa mới xảy ra. Chỉ Delaney biết rằng đã có điều đó. Không đợi tới lúc nhạc dừng lại, nàng bước lập cập về phía bàn. Có thể anh nói đúng. Có thể nàng nên đi khỏi đây, nhưng nàng đã bán linh hồn cho đồng tiền. Rất nhiều tiền, và nàng không thể đi bây giờ.

Delaney cho tay vào áo choàng và hướng ra lối cửa trước. Chỉ có một cách duy nhất giúp nàng có thể sống sót trong bảy tháng kế tiếp. Đó là quay trở lại kế hoạch ban đầu và tránh xa Nick hết mức có thể. Đầu cúi xuống, nàng bước ra ngoài với bầu không khí trong lành. Hơi thở của nàng lơ lửng trước mặt khi nàng kéo khóa áo khoác.

Tiếng động cơ đặc trưng của chiếc xe Harley Nick đi khuấy động màn đêm, và Delaney liếc nhìn qua vai nàng. Anh đứng với chiếc xe công kênh giữa đôi chân dạng ra, lưng anh quay về phía nàng và chiếc áo choàng da mòn vẹt căng trên đôi vai rộng. Anh đưa tay ra và một trong hai chị em sinh đôi nhà Howell nhảy lên sau yên xe, gắn chặt thân hình tuyệt đẹp của cô ta vào mông anh như dán bằng keo siêu dính.

Delaney nhanh chóng quay đầu lại và nàng cho tay vào túi áo rồi đi bộ một quãng ngắn về nhà. Nick có phẩm hạnh của một con mèo đực. Anh luôn như vậy, nhưng nàng không thể hiểu nổi tại sao anh hôn nàng trong khi đã có một cô trong đám con gái nhà Howell đi cùng. Thật sự, lý do tại sao anh lại hôn nàng nằm ngoài tầm hiểu. Anh không thích nàng. Điều đó thật rõ ràng.

Hiển nhiên, anh đã không thích nàng từ mười năm về trước. Anh đã lợi dụng nàng để trả đũa Henry nhưng bây giờ Henry đã mất, và dính dáng tới nàng có thể sẽ khiến anh mất phần tài sản được Henry để lại. Nick đã có nhiều kiểu hành xử, tất cả đều rất phức tạp, nhưng anh không hề ngốc nghếch.

Nàng rẽ trái ngay lối vào ngõ và bước tới cầu thang dẫn lên căn hộ nàng ở. Chuyện này chẳng có nghĩa gì, nhưng đã rất nhiều việc Nick từng làm mà chẳng bao giờ nàng hiểu nó. Trong bất kỳ một thành phố nào khác, Delaney có thể sợ phải đi bộ trên đường khi trời đã tối, nhưng không phải ở Truly. Tỉnh thoảng, một vài nhà nghỉ mùa hè ở khu hồ phía Bắc bị đột nhập. Nhưng không có gì quá

‘kinh khủng’ từng xảy ra ở đây. Người ta không khóa xe hơi, và còn thường xuyên hơn thế, cũng chẳng mấy khi bận tâm đến chuyện khóa cửa nhà mình.

Delaney đã sống ở nhiều thành phố lớn nên khó lòng rời khỏi căn hộ của nàng mà không khóa cửa. Khi đã bước lên cầu thang và vào trong nhà, nàng khóa cửa và quăng chìa khóa lên cái bàn màu cà phê đen mặt kính. Trong khi cởi giày, nàng nghĩ về Nick và phản ứng điên dại của nàng với anh. Trong một vài phút mất tự chủ, nàng đã thèm muốn anh. Và anh cũng đã thèm muốn nàng. Nàng cảm thấy như vậy trong cái cách mà anh vuốt ve nàng và nơi cái ấy cương cứng của anh.

Delaney thả đôi giày xuống sàn nhà, và nàng cau mày trong bóng tối. Ở nơi sàn nhảy đông đúc, nàng đã hôn anh tựa hồ anh là một cám dỗ mới mẻ và nàng thèm mùi vị đó đến chết được. Anh khiến nàng bốc cháy, và nàng đã thèm muốn anh như thể chưa từng thèm muốn người đàn ông nào khác trong một thời gian dài. Cũng như nàng đã từng thèm muốn anh một lần trước đó. Cứ như trừ anh ra thì không còn ai tồn tại và không còn gì khác đáng kể nữa. Nick là người đàn ông duy nhất mà nàng biết có khả năng làm nàng quên hết mọi thứ. Có một chút gì đó nơi anh tác động ngay vào suy nghĩ của nàng. Anh đã chiếm được nàng tối nay, chẳng khác gì anh từng có nàng vào cái đêm trước khi nàng rời khỏi Truly mười năm về trước.

Nàng không thích nghĩ về chuyện đã xảy ra, nhưng nàng đã kiệt sức và tâm trí nàng không ngừng hồi tưởng lại đoạn ký ức vốn nàng đã luôn cố gắng để quên đi nhưng chẳng bao giờ làm được.

Mùa hè sau khi tốt nghiệp trung học đã khơi mào những điều tồi tệ, sau đó đưa mọi thứ đến bờ vực khốn nạn. Nàng vừa tròn mười tám tuổi và quyết định đó là thời khắc cuối cùng mà nàng phải có tiếng nói riêng trong cuộc sống. Nàng đã không muốn vào đại học ngay sau đó. Nàng muốn có thêm một năm để quyết định xem mình thực sự thích làm gì nhưng Henry đã ghi danh trước cho nàng ở trường đại học Idaho, nơi ông có tên trong Phòng vinh danh những cựu sinh viên xuất sắc, ông đã chọn lớp cho nàng và đăng ký giùm nàng toàn bộ chương trình dành cho một tân sinh viên năm nhất.

Vào cuối tháng Sáu, nàng lấy hết can đảm điều đình với Henry nhằm có được một sự dàn xếp. Nàng sẽ học bán thời gian ở trường đại học Boise State nơi Lisa sắp đến học, và nàng muốn tự chọn lớp nào nàng cảm thấy thú vị.

Ông đã nói không. Cuộc nói chuyện kết thúc.

Khi thời hạn ghi danh tháng Tám đã đến sát ngay mũi, thì vào tháng Bảy nàng lại tiếp cận Henry một lần nữa.

“Đừng ngớ ngẩn thế. Cha biết những gì tốt nhất cho con,” ông trả lời. “Mẹ của con và cha đã thảo luận chuyện này, Delaney. Những hoạch định cho tương lai của con chẳng đi đến đâu hết. Hiển nhiên là con còn quá trẻ để biết rằng mình muốn gì.”

Nhưng nàng biết. Nàng biết từ rất lâu, và lúc nào nàng cũng nghĩ đầu sao thì trong sinh nhật lần thứ mười tám, nàng sẽ có nó. Bởi một lý do rồi rắm nào đó, nàng đã nghĩ rằng quyền được tự do lựa chọn của mình sẽ có thể đưa đến tự do thực sự. Nhưng khi sinh nhật vào tháng Hai của nàng đã qua đi mà không có sự thay đổi nhỏ nào trong cuộc sống, nàng hiểu rằng tốt nghiệp trung học phải đồng nghĩa với sự giải thoát khỏi sự kiểm soát của Henry. Nàng sẽ có quyền thoải mái tung hoành và là chính Delaney. Được tự do sống nổi loạn và điên rồ nếu nàng muốn. Tham dự một lớp cao đẳng vớ vẩn. Mặc những chiếc quần jean rách hoặc trang điểm thật đậm. Diện những trang phục mà nàng thích. Sắm vẻ ngoài như sinh viên dự bị, như kẻ lang thang, hoặc như một con điếm.

Nàng đã không có được những thứ tự do đó. Vào tháng Tám, Henry và mẹ nàng mất bốn tiếng đồng hồ để chở nàng lên phía Bắc tới trường đại học Idaho tại thị trấn Moscow, Idaho, và nàng ghi danh cho học kỳ mùa thu. Trên đường về nhà, Henry nói đi nói lại, “Hãy tin rằng cha luôn biết điều gì là tốt nhất cho con.” Và, “Một ngày nào đó con sẽ cảm ơn cha. Khi con có bằng cấp về kinh doanh, con sẽ giúp cha điều hành công ty.” Mẹ nàng buộc tội rằng nàng trở nên ‘hư hỏng và thiếu chín chắn’.

Buổi tối hôm sau, lần đầu tiên Delaney chuồn khỏi phòng ngủ của nàng qua cửa sổ và đó cũng là lần cuối trong đời. Nàng đã có thể hỏi mượn xe của Henry, và ông đã có thể đồng ý cho nàng mượn, nhưng nàng không muốn xin xỏ ông bất kỳ thứ gì nữa. Nàng không muốn nói với cha mẹ nơi nàng sắp đến, những ai nàng định đi cùng, hoặc lúc nào sẽ về nhà. Nàng không có kế hoạch nào cả, chỉ một ý tưởng mơ hồ về một điều gì đó mà trước đó nàng chưa từng trải qua. Điều gì đó mà những người tròn mười tám tuổi khác vẫn làm. Điều gì đó táo bạo và vui thú.

Nàng bới mái tóc thẳng vàng óng lên thành một cuộn lớn và tròng lên người chiếc váy màu hồng có hàng cúc phía trước. Chiếc váy vừa chạm đến trên gối và cũng là y phục khiêu gợi nhất mà nàng sở hữu. Chiếc dây vai mỏng manh và nàng không mặc nịt ngực. Nàng nghĩ trông mình già hơn tuổi thực, nhưng nó cũng không ảnh hưởng gì. Dù sao đi nữa, nàng là con gái của thị trưởng và mọi người đều biết tuổi của nàng. Nàng bước trên suốt con đường vào thị trấn trên đôi xăng đan buộc dây và cầm theo chiếc áo len màu trắng. Hôm ấy là một buổi tối thứ Bảy âm áp, và phải có ‘điều gì đó’ được thực hiện. Một điều gì đó mà nàng vốn luôn ngại phải tiến hành do sợ bị bắt gặp và khiến Henry thất vọng.

Nàng nhận ra ‘điều gì đó’ ấy bên ngoài chợ Hollywood trên đường số Năm, nơi nàng dừng lại gọi cho Lisa từ buồng điện thoại công cộng. Nàng đứng dưới ánh sáng yếu ớt của ngọn đèn được gắn vào trước tòa nhà xây bằng gạch. “Thôi nào,” nàng nài nỉ trong ống nghe áp sát bên tai. “Gặp tớ đi.”

“Tớ đã nói với cậu rồi, tớ cảm thấy đầu sắp nổ tung,” Lisa nói, nghe hết sức lâm ly do cơn cảm lạnh mùa hè nghiêm trọng.

Delaney nhìn vào dãy số kim loại trên mặt điện thoại và cau mày. Làm sao nàng có thể nổi loạn một mình được. “Bé cưng.”

“Tớ không phải là bé cưng,” Lisa phản ứng. “Tớ đang ốm.”

Nàng thở dài và ngược lên, để ý tới hai thằng con trai đang băng qua bãi đậu xe tới chỗ mình. “Ôi, Chúa ơi.” Nàng vén một bên tay áo lên và khum bàn tay vòng quanh ống nghe. Mấy tên nhà Finley đang tiến tới chỗ nàng. Chỉ có duy nhất một cặp anh em khác tai tiếng hơn cặp anh em Scooter và Wes Finley. Hai anh em nhà Finley đưa mười tám đưa kia hai mươi và vừa mới tốt nghiệp phổ thông.

“Đừng nhìn bọn chúng,” Lisa cảnh báo, rồi ho rũ rượi.

“Chào em, Delaney Shaw,” Scooter nói lè nhè và dựa một vai vào tòa nhà cạnh nàng. “Cô em ra ngoài một mình làm gì vậy?”

Nàng nhìn thẳng vào đôi mắt màu xanh nhợt nhạt của cậu ta. “Tìm vui thôi.”

“Hơ hơ,” cậu chàng cười. “Xem chừng cô em đã tìm được rồi đấy.”

Delaney đã tốt nghiệp trường trung học Lincoln với bọn con trai nhà Finley và thấy bọn họ hơi buồn cười và có chút đần độn. Bọn chúng làm cả năm học trở nên thú vị bằng trò báo cháy giả hoặc kéo tụt quần xuống để khoe cặp mông trắng hếu. Đám con trai nhà Finley rất giỏi làm trò vớ vẩn. “Cậu đang nghĩ gì vậy, Scooter?”

“Delaney... Delaney,” Lisa kêu lên trong ống nghe. “Chạy đi. Chạy nhanh hết sức để tránh xa bọn Finley.”

“Uống một ít bia,” Wes trả lời thay anh mình. “Tìm một chỗ tiệc tùng.”

Uống ‘bia’ với bọn Finley hiển nhiên là thứ mà nàng chưa từng thử trước đó. “Tớ phải đi rồi,” nàng nói với Lisa.

“Delaney...”

“Nếu người ta tìm thấy xác tớ nổi lên trên hồ, nhớ báo với cảnh sát rằng lần cuối cùng thấy tớ là khi đi với bọn Finley.” Lúc nàng gác máy, một chiếc Mustang mui xếp cũ rích với những đốm han gỉ và những cái ống bơ còn gỉ sét hơn lúi vào trong bãi đỗ xe, hai luồng sáng chiếu thẳng vào Delaney và mấy người bạn mới của nàng. Anh đèn và động cơ tắt hẳn, cánh cửa bật mở, và nhảy ra ngoài trong bộ dạng khó coi là một người cao chừng mét chín. Nick Allegrezza mặc áo thun ‘Eat the Worm’ đóng thùng trong chiếc quần jean cũ kỹ. Anh nhìn khắp lượt Scooter và Wes, sau đó liếc qua Delaney. Trong ba năm gần đây, Delaney ít khi gặp Nick. Anh dành phần lớn thời gian ở Boise, nơi anh vừa làm việc vừa học đại học. Nhưng anh không thay đổi nhiều. Mái tóc vẫn đen nhánh, cắt ngắn ở phần tai và phía sau cổ. Anh vẫn đẹp mê hồn.

“Chúng ta có thể tổ chức bữa tiệc của riêng chúng ta,” Scooter đề nghị.

“Chỉ ba chúng ta thôi sao?” nàng hỏi đủ lớn để Nick có thể nghe thấy. Anh từng gọi nàng là bé con, thường thì ngay sau khi anh ném một con châu châu vào nàng. Bây giờ nàng không còn là bé con nữa.

Khóe miệng anh nhếch lên, sau đó anh quay đi và mất hút trong chợ.

“Chúng ta có thể quay về nhà bọn tớ,” Wes tiếp tục. “Bố mẹ bọn tớ đang không ở thị trấn.”

Delaney lại chú ý đến hai anh em. “À... thế các cậu có định mời ai khác không?”

“Tại sao?”

“Tiệc tùng mà,” nàng trả lời.

“Cô em có thể gọi thêm cô bạn gái nào không?”

Nàng nghĩ về người bạn duy nhất đang bị cảm lạnh nằm nhà và lắc đầu. “Các cậu không biết ai khác để mời à?”

Scooter cười mỉm và tiến lại gần thêm một bước. “Tại sao tôi lại muốn làm việc đó?”

Lần đầu tiên, nỗi e sợ dâng lên trong lòng Delaney. “Bởi vì các cậu muốn mở tiệc, nhớ không?”

“Chúng ta sẽ tiệc tùng vui vẻ. Cô em khỏi lo đi.”

“Anh đang dọa cô ấy đấy, Scoot.” Wes đẩy anh mình qua một bên. “Về nhà bọn tớ và chúng ta sẽ gọi thêm người.”

Delaney không tin cậu ta và hạ ánh mắt xuống đôi xăng đan. Nàng muốn giống như những cô gái mười tám tuổi khác. Nàng muốn làm một thứ gì đó liều lĩnh, nhưng nàng không trông đợi một trò chơi tình dục với ba người. Và không phải nghi ngờ chút nào về những điều bọn họ nghĩ trong đầu. Nếu Delaney quyết định có lần đầu tiên của mình, thì cũng không phải với một hoặc cả hai anh em nhà Finley. Nàng đã thấy mấy cặp mộng trắng nhợt của chúng - và thế thôi khỏi, cảm ơn.

Thoát khỏi bọn này sẽ rất khó, và nàng tự hỏi mình sẽ còn đứng bao lâu trước chợ Hollywood cho tới khi bọn chúng bỏ cuộc và biến đi.

Khi nàng nhìn lên, Nick đang đứng bên cạnh xe của anh, nhét một hộp bia sáu lon vào ghế sau. Anh đứng thẳng, dồn trọng lượng lên một chân và dán mắt vào Delaney. Anh nhìn nàng một lúc lâu, rồi cất giọng, “Lại đây nào, công chúa.”

Từng có một thời gian nàng cảm thấy cùng lúc vừa sợ vừa mê mẩn anh. Anh luôn tỏ ra vênh váo, quá tự tin, và là một điều tuyệt đối cấm kỵ. Nàng đã không còn sợ nữa, và theo cách mà nàng nhìn nhận vấn đề, nàng chỉ có hai lựa chọn: tin anh hoặc tin Finley. Không một lựa chọn nào hay ho cả, nhưng bất kể tính

cách xấu xa nổi tiếng của anh, nàng biết Nick sẽ không ép nàng làm những gì mình không muốn. Mà nàng thì không chắc lắm về khả năng tương tự với Scooter và Wes. “Gặp lại các cậu sau nhé,” nàng nói, sau đó chậm chậm bước về phía tên tệ nhất trong đám con trai hư hỏng. Nhịp mạch đập rộn của nàng không còn vì sợ hãi mà hoàn toàn chỉ vì sự dục dăng trầm ám trong giọng anh.

“Xe em đâu?”

“Tôi đi bộ vào thị trấn.”

Anh mở cửa trước cạnh ghế tài xế. “Vào đi.”

Nàng ngược nhìn đôi mắt như sương khói của anh. Anh không còn là một cậu bé, điều đó không nghi ngờ gì nữa.

“Chúng ta sẽ đi đâu?”

Anh hất đầu về phía anh em Finley. “Điều đó có quan trọng không?”

Nó cũng có thể quan trọng đấy. “Anh không định lừa tôi cho vui rồi vút lại tôi trong rừng chứ?”

“Không phải tối nay. Em sẽ được an toàn.”

Nàng quẳng áo len vào ghế sau và trèo qua bảng điều khiển ngồi vào ghế khách với vẻ nghiêm trang nhất có thể. Nick nổ máy chiếc Mustang, đèn xe rạn vỡ lóa sáng. Anh lui khỏi chỗ đậu xe và hướng tới đường số Năm. “Anh có thể nói cho tôi biết chúng ta sẽ đi đâu không?” nàng hỏi, sự hào hứng khiến những dây thần kinh trong nàng náo nức. Nàng không thể tin rằng mình thực sự đang ngồi trong xe của Nick. Nàng không thể đợi được đến lúc kể cho Lisa nghe. Thật quá sức tưởng tượng.

“Tôi đưa em về nhà.”

“Không!” Nàng quay sang phía anh. “Anh không thể. Tôi không muốn về đó. Tôi chưa thể về được.”

Anh nhìn lướt nàng rồi lại chăm chú dõi mắt vào con đường tối tăm phía trước. “Tại sao không?”

“Dừng lại và cho tôi ra ngoài,” nàng nói thay vì trả lời câu hỏi của anh. Làm sao nàng có thể giải thích cho mọi người, hay giải thích riêng với một mình Nick, rằng ở đó nàng không thể thở nổi nữa? Cứ hệt như Henry đã chệch chân lên cổ họng nàng, và nàng không thể hít không khí vào sâu trong phổi. Làm sao nàng có thể giải thích cho Nick rằng nàng đã trông chờ gần hết cả cuộc đời để thoát khỏi Henry, nhưng bây giờ nàng biết rằng ngày đó sẽ không bao giờ đến? Làm sao nàng có thể giải thích rằng đó là cách mà nàng cuối cùng cũng dùng để phản kháng? Anh có thể sẽ cười nhạo nàng và nghĩ rằng nàng thật trẻ con, giống như Henry và mẹ của nàng. Nàng biết rằng mình thật khờ khạo và nàng ghét điều đó. Đôi mắt nàng bắt đầu ngấn nước, và nàng quay đi. Ý nghĩ khóc như một đũa trẻ trước mặt Nick khiến nàng hoảng kinh. “Cứ cho tôi ra khỏi đây.”

Thay vì dừng lại, anh rẽ chiếc Mustang vào con đường dẫn tới nhà Delaney. Con đường phía trước ánh đèn pha giống như một ống mực đặc, với những cây thông cao vút phủ bóng và chỉ được chiếu sáng bởi ánh phản quang của vạch phân cách nơi tìm đường.

“Nếu anh đưa tôi về nhà, tôi sẽ lại bỏ đi.”

“Em đang khóc đấy à?”

“Không,” nàng nói dối, cố gắng mở to mắt, hy vọng gió sẽ thổi mạnh và hong khô chúng.

“Em làm gì với bọn Finley thế?”

Nàng thoáng liếc anh, khuôn mặt của anh sáng lên trong ánh đèn màu vàng nơi bảng đồng hồ. “Tìm một cái gì đó để làm.”

“Hai thằng đó đều tội tệt.”

“Tôi có thể điều khiển được Scooter và Wes,” nàng khoác lác, mặc dù cũng không chắc lắm.

“Nhảm nhí,” anh thốt lên và dừng xe sau một lúc lâu lái xe đưa nàng về nhà. “Giờ thì quay về nhà đi - đó mới là chỗ của em.”

“Đừng bảo tôi rằng chỗ của tôi ở đâu,” nàng nói khi với lấy nắm đấm cửa và dùng vai đẩy ra. Nàng đã chán muốn chết vì mọi người cứ bảo ban nàng phải đi đâu và phải làm gì. Nàng nhảy khỏi xe và đóng sầm cánh cửa đằng sau mình. Với cái đầu ngẩng cao, nàng quay về thị trấn. Nàng giận tới mức không khóc được.

“Em nghĩ rằng em sẽ đi đâu chứ?” anh gọi với sau lưng nàng.

Delaney chĩa ngón tay giữa về phía anh ta và cảm thấy trong lòng thật dễ chịu. Tự do. Nàng tiếp tục bước đi và nghe anh chửi thề ngay trước khi giọng anh bị át bởi tiếng rít của lốp xe.

“Vào đi,” anh gào lên khi chiếc xe chạy bên cạnh nàng.

“Cút đi.”

“Tôi bảo vào xe!”

“Và tôi nói cút đi!”

Chiếc xe dừng lại nhưng nàng vẫn tiếp tục bước đi. Nàng không biết phải đi đâu lúc này, nhưng nàng sẽ không về nhà cho tới khi tâm trạng ổn hơn và nàng đã sẵn sàng đón nhận mọi thứ. Nàng không muốn tới trường đại học Idaho. Nàng không muốn lấy tấm bằng kinh doanh. Và nàng không muốn lãng phí thêm chút nào cuộc sống của nàng trong cái thị trấn nhỏ bé nơi nàng không thể thở nổi này.

Nick tóm lấy tay nàng và xoay người nàng lại. Ánh đèn ô tô chiếu sáng anh từ phía sau, trông anh cao lớn và oai phong. “Vì Chúa, em gặp chuyện gì vậy?”

Nàng đẩy anh ra và anh túm lấy tay kia của nàng. “Tại sao tôi phải nói với anh? Anh không quan tâm. Anh chỉ muốn bỏ rơi tôi.” Nước mắt đọng lại trên mi nàng, và nàng cảm thấy xấu hổ. “Anh dám gọi tôi là bé con không. Tôi đã mười tám tuổi rồi.”

Ánh mắt của anh lần từ trán xuống đến miệng nàng. “Tôi biết em bao nhiêu tuổi mà.”

Nàng chớp chớp mắt và tập trung vào anh qua ánh mắt mờ nhòe, vào hàng ria mép rất đẹp, sống mũi thẳng, và đôi mắt sáng rực. Một loạt cảm giác thất vọng, giận dữ tuôn ra từ nàng như nước tràn bờ. “Tôi đã đủ lớn để biết những gì tôi muốn làm trong đời mình. Và tôi không muốn đi học đại học. Tôi không muốn tham gia kinh doanh. Tôi không muốn ai nói với tôi rằng điều gì là tốt nhất với tôi.” Nàng hít thật sâu, sau đó tiếp tục. Tôi muốn sống cuộc đời của riêng mình. Tôi muốn nghĩ cho bản thân trước tiên. Tôi mệt mỏi vì phải cố gắng tỏ ra hoàn hảo, và tôi muốn làm hỏng chuyện như những người khác.” Nàng nghĩ một lúc, rồi nói, “Tôi muốn mọi người cuốn xéo đi. Tôi muốn trải nghiệm cuộc sống - ‘cuộc sống của tôi.’ Tôi muốn hút hết những gì tinh túy. Làm những điều rồ dại. Tôi muốn cắn một thứ gì đó đứt lia khỏi cuộc đời mình.”

Nick nhắc nàng đứng nhón lên trên mấy đầu ngón chân và nhìn thẳng vào mắt nàng. “Tôi cũng muốn cắn em một miếng đây,” anh nói, sau đó kê thấp miệng xuống sát miệng nàng và cắn nhẹ vành môi dưới căng mọng của nàng.

Tim đập từng hồi dài, Delaney đứng hoàn toàn bất động, choáng váng đến mức không thể di chuyển. Đầu của nàng mắc kẹt trong cảm giác ngỡ ngàng khôn tả. Nick Allegrezza đã khẽ cắn vào môi nàng và nàng cảm thấy hơi thở nghẹn lại trong phổi. Môi anh ấm và mạnh mẽ, và anh hôn nàng như một người đàn ông từng trải. Bàn tay của anh dịch chuyển ôm lấy gương mặt nàng, và anh vuốt nhẹ ngón tay cái dọc theo quai hàm xuống cằm của nàng. Sau đó, anh ấn xuống đến tận khi miệng nàng mở ra. Chiếc lưỡi ấm áp của anh quét nhẹ vào trong và chạm vào lưỡi nàng, và anh có vị như bia vậy. Những cơn ớn lạnh chạy dọc xương sống nàng và nàng hôn anh như thể nàng chưa bao giờ hôn một ai khác. Chưa ai từng khiến cho nàng cảm thấy làn da sau gáy và ngang ngực mình co chặt lại. Chưa ai từng khiến cho nàng muốn hành động trước và giải quyết hậu quả sau. Nàng đặt tay lên bờ vai rắn chắc của anh và nút lưỡi.

Và luôn luôn đằng sau tâm trí của nàng thực sự không thể tin nổi tất cả những điều đó. Đó là Nick, cậu trai khiến nàng cảm thấy sợ hãi và ấn tượng bằng nhau. Nick, chàng trai khiến nàng cảm thấy nóng bỏng và khó thở.

Anh dừng nụ hôn trước khi Delaney kịp chuẩn bị, và nàng trượt tay xuống bên cạnh cổ anh.

“Chúng ta hãy ra khỏi đây,” anh nói và tóm lấy tay nàng.

Lúc này nàng không hỏi anh rằng họ sẽ đi đâu.

Nàng chẳng quan tâm nữa.